

[Finansministeren]

derskuddets årsager. Jeg tænker især på de passager, der beskrev underskuddet som en funktion af den økonomiske afmatning. Jeg er meget enig i den analyse og vil i og for sig ikke have meget at tilføje.

I øvrigt synes jeg også, at hr. Christophersens indlæg af andre årsager bør påkalde sig en betydelig opmærksomhed. Jeg noterede mig – og det er jeg enig i – at hr. Christophersen sagde, at man kan ikke spare sig til balance. Det er som sagt et synspunkt, jeg deler. Hr. Christophersen gav derefter udtryk for, at det selvfølgelig ikke skulle betyde, at man ikke kunne bortskære overflødige aktiviteter inden for den offentlige sektor og måske også i anden forstand gennemføre besparelser, men så måtte formålet være at fremskaffe midler til foranstaltninger, der forbedrer den økonomiske udvikling på forskellig måde. Jeg vil gerne sige, at en sådan omprioriteringstankegang, som hr. Christophersen udviklede, er jeg enig i, og det er jo også den, vi har praktiseret f. eks. i forbindelse med de forskellige besparelsesforlig, hvor der i tilknytning hertil er vedtaget udgifter til beskæftigelsesfremmende foranstaltninger.

Nogle af de eksempler, som hr. Christophersen nævnte på sådanne omprioriteringer, vil hr. Christophersen vide at jeg er uenig i, medens jeg kunne være enig i andre eksempler. Jeg tænker især på behovet for at skaffe midler til de nødvendige energiinvesteringer.

På denne baggrund opfordrede hr. Christophersen regeringen til at indgå i forhandlinger om sådanne omprioriteringer. Hr. Brusvang gav udtryk for det samme synspunkt, det gjorde fru Grethe Philip også, og det samme gælder hr. Palle Simonsen, selv om den sidste – forekommer det mig – gjorde det med et mere snævert sigte.

Regeringen er som nævnt tilhænger af og har praktiseret store omprioriteringer i forbindelse med de indgåede forlig, men jeg mener, at vi må have præsenteret et mere konkret grundlag for sådanne eventuelle forhandlinger, før det er muligt at vurdere, om de kan føre til resultater. Jeg tror, at den fornødne afklaring mest hensigtsmæssigt kan tilvejebringes i forbindelse med forhandlingerne om finanslovsforslaget og vel også på grundlag af materialet fra det udvalg, der skal lægge op til en prioritering af de kommende års store investeringsopgaver.

Hr. Palle Simonsen fandt, at min fremsættelsestale var ubekymret. Jeg må sige til hr. Palle Simonsen, at det er jeg helt uforstående over for, men jeg har det synspunkt, at det i højere grad er selve den økonomiske krise, der bør give anledning til bekymring, end den indvirkning, som krisen har på finanslovsforslaget.

Jeg noterede mig, at også hr. Palle Simonsen sagde, at man kan ikke spare sig ud af vore problemer, og jeg konstaterede også med tilfredshed, at det om fremskridtspartiets sparekrav fra det konservative folkepartis side blev sagt, at de var urealistiske, og at de ville slå samfundet i stykker. Med denne tilkendegivelse og andre lignende tilkendegivelser, vi har fået her i dag, synes det, som om det måske bliver muligt i de kommende år at få en lidt mere afslappet, en noget mere forstandig og velovervejede diskussion af de offentlige udgifter, end det har været muligt i flere år.

Hr. Palle Simonsen gjorde nogle yderligere bemærkninger om bespareelsesproblemerne og sagde med henvisning til PP II, at vi burde skrue tempoet ned i de offentlige udgiftstigninger uden at skade klienterne. Hertil vil jeg gerne sige to ting. For det første, at det er jo ganske enkelt, hvad vi har gjort i de senere år, og vi kan også se resultaterne i det finanslovsforslag, der er fremsat, og de hertil hørende budgetoverslag, der jo viser, at der kun er meget begrænsede stigninger i statens udgifter og i øvrigt i de offentlige udgifter som helhed – så vidt man kan vurdere det, når det drejer sig om det, man kan kalde de mere varige udgifter.

Det andet, jeg gerne vil sige til hr. Palle Simonsens bemærkning om, at man må se at skære noget mere, men uden at det skader klienterne, er, at efter alle de spareovervejelser, jeg har været igennem, da tror jeg, jeg kan sige med sikkerhed til hr. Palle Simonsen, at man meget nemt kan komme til at gøre sig for store illusioner, hvis man fra det konservative folkepartis side skulle mene, at der eksempelvis var milliardbeløb, der kunne hentes på statsbudgettet, uden at det ville skade borgerne. Det lader sig simpelt hen ikke gøre.

Hr. Palle Simonsen rejste dernæst spørgsmålet om, hvordan staten vil finansiere sit underskud, og hertil skal jeg sige, at det er regeringens hensigt i samarbejde med Natio-